

מסורת הש"ס

שופטא. (ז' בית יד: קופיגא.) (ט) חור שצרא
 שס שדחוק בין שני זדי החור קרי ליה
 בדפגא. ימד שצדופן: רפיא. שמתא
 קניא בדופטא. קנה הארוע בצפסי

הדרך עלך כל הגם

השולח. והגיע. והשיג: אינו יכול לבטלו. בגמרא פריך פשיטא: בראשונה. לא היה מבטלו כפי השליח ולא כפי האשה אלא במקום שהיה עומד היה מבטלו כפי שלשה: מפני תיקון העולם. שהשליח שאינו יודע בדבר מוליכו לה והיא ניסת בו: גמ' הגיעו. הוא משמע שדף אחריו והשיגו: ואפילו ממילא. שנשמהה שליח בדרך והיה לו לזה דרך לשם וראוהו ואפ"ה בטל: ולא אמרינן. אין בדעתו לבטלו אלא לבעורה בעלמא חדא או חדשה שאלה היה בדעתו לבטלו היה דרוק אחריו לבטולי: שליוחא דקמא.

מוסף רש"י

שופתא. לשון אחזה (ע"ז
כח:).

הדרן עקל לך חג
 והדעי בשלח. ורמא
 אשמועין בשלח שגא
 אחריו לשך ק, אלא שפנע
 וזאת לו גר בעל ואל
 אמרין לגריו שגא ואל
 מרין (פדשוין יט.)
 בארשורי הדע
 ב"ד ואל היז מרוע
 לה (בבוח א.) מקבל
 מוחה. שפן מנתק
 שאמר. תוקל לזמר
 שגא שור המנה ליד
 אפיז חצינל מנעלה
 אפיז ה' אל זמר כלס
 בעלה היז אפיז ממנה
 דכחי קיימן, הי' ה' אל
 שדולתנו ער, ושתמל מרש
 המס משוס דמנעל
 מנעלה יז אפיז ה' אל
 משע וזא ער ברעלה
 לשיך אל בעל חוס ואל
 ע' עליו עזל חוס גוד
 למה יאמנו (ברכות ד.)

פסקי די"ד

השולח גט לאשתו והגיע בשליח או ששלח אחריו ושלח ויצא לו גט וכו'.

דמי איבא מידי דמדאורייתא לא הוה
מינה אמרינן בצטול שלא צב"ד בלא
להקל אבל יועיל להחמיר ועוד נראה
דקדושין (דף טז) דדברים שבלב אינן דבר
היבא שבלב גילוי דעמו י"ש לנו לדעת דר
צבוא א"ר שם דרבה בר אבוא היה
אמר ב"רם... מימה דצפרק צבואל דר
מתנה לא אמר כלום ^{טז} ואי אפשר למי
כל הקודם בה זכה ורב ששת קאמר ד
והבא אי אפשר בה בטלה היא אינה ממ
לו דהאי דדבריו קיימים באי אפשר בה
אומר שיש ליישב כאן גירסא דכריתות
א"כ היו צביון קיימין ודאי הפקר וכל
חובה בהן שצריכו מתנות דהא נמי וזכה
במתנות קאמר ^{טז} אלל דמהיי היינו לה
צב"מ דף ע"ו) דחשיב עילוי לבעל מה ש

כל הגט פרק שלישי גיטין

הממלא מקום פשוט וכל
אחד מהם שמדובקין: סימא
מחמת החוס ורפה:
רפוא. כמו יפריא:

שׁוּפְתָא בְּקוּפִינָא דְּמֵרָא רַפִּיא רַב יוֹסֵף אָמַר
אֶפִּילוּ סִיכְתָּא בְּדַפְנָא רַפִּיא רַב אַחָא בְּר
יַעֲקֹב אָמַר אֶפִּילוּ קִנְיָא בְּכּוּפְתָּא רַפִּיא:

הדרך עלך כל הגמ

השולח ^(א)גַּם לַאֲשֶׁתּוֹ וְהַנֶּעֱמָה בְּשִׁלְיָהּ אוֹ
שִׁשְׁלָה אַחֲרָיו שְׁלִיחַ וְאָמַר לוֹ גַּם
שְׁנֵתַי לָךְ בְּטַל הוּא הָרִי זֶה בְּטַל קִידִם
אֶצֶל אִשְׁתּוֹ אוֹ שִׁשְׁלָה אֶצֶּלָה שְׁלִיחַ וְאָמַר
לָהּ גַּם שִׁשְׁלַחְתִּי לָךְ בְּטַל הוּא הָרִי זֶה בְּטַל
אִם מִשְׁהֻנֵּעַ גַּם לִידָה שׁוֹב אֵינוֹ יִכּוֹל לְבַטְלוֹ
בְּרִאשׁוֹנָה הִיא עֹשֶׂה ב"ד ^(ב) מִמָּקוֹם אַחֵר
וּמִבְּטָלוֹ יִהְיֶה קֶדֶם רֶבֶן גְּמִלְאֵל הֶזְקֵן שֶׁלֹּא יִהְיֶה
עֹשֶׂינָם בֶּן מִפְּנֵי תִקּוֹן הָעוֹלָם: **גַּם** הִגִּיעוּ לֹא
קֶתְנִי אֶלֶּא הִגִּיעַ וְאִפִּי מִמִּילָא וְלֹא אִמְרִינָן
לְצַעֲרוּרָה הוּא דְקָא מִיכּוּן אוֹ שִׁשְׁלָה אַחֲרָיו
שְׁלִיחַ ל"ל מִהוּ דְתִימָא לֹא אִלִּימָא שְׁלִיחוּתִיה
דְּבִתְרָא מִשְׁלִיחוּתִיה דְּקָמָא דְלְבַטְלִיָּה קמ"ל
קֶדֶם הוּא אֶצֶל אִשְׁתּוֹ לְמָה לִּי מִהוּ דְתִימָא
כִּי לֹא אִמְרִינָן לְצַעֲרוּרָה קָא מִיכּוּן ה"מ
לְשִׁלְיָה אֲבָל לִידָה וְדָאִי לְצַעֲרוּרָה קָא
מִיכּוּן קמ"ל אוֹ שִׁשְׁלָה אֶצֶּלָה שְׁלִיחַ לְמָה
לִי מִהוּ דְתִימָא אִיהוּ הוּא דְלֹא טֵרַח אֲדַעְתָּא
לְצַעֲרוּרָה אֲבָל שְׁלִיחַ דְלֹא אִיכְפַּת לִיה כִּי
לְצַעֲרוּרָה וְדָאִי לְצַעֲרוּרָה קָא מִיכּוּן קמ"ל אִם
מִשְׁהֻנֵּעַ גַּם לִידָה אֵינוֹ יִכּוֹל לְבַטְלוֹ פְּשִׁימָא
לֹא צְרִיכָא דְמַהֲדֵּר עֲלֶיהָ מַעֲיָקָא לְבַטְלוֹ
מִהוּ דְתִימָא אִיגְלָאִי מִלְתָּא לְמַפְרַע לְבַטְלוֹ
בְּבַטְלִיָּה קמ"ל: ת"ר יְבַטֵּל הוּא אִי אִיפְשִׁי בּוֹ
דְּבִרְיוֹ קִיּוּמִין פְּסוּל הוּא אֵינוֹ גַּם לֹא אָמַר
כְּלוּלִים לְמִימְרָא דְבַטֵּל לִישְׁנָא דְלְבַטְלוֹ מִשְׁמַע
^(ג)וְהָאֵמַר רַבָּה בְּרִי אִיבּוֹ אָמַר רַב שֵׁשֶׁת
וְאָמַרִי לֹה אָמַר רַבָּה בְּרִי אָבִיהָ מִקְבֵּל מִתְּנָה
שֶׁאֵמַר לְאַחֵר שְׁבָאֲתָה מִתְּנָה לִידּוֹ מִתְּנָה
זוֹ מְבוּטֵלָת ^(ד) תִּיבְטֵל אִי אִיפְשִׁי בָּהּ
לֹא אָמַר כְּלוּל בְּטֵלָה הִיא אִינָה
בְּטֵל מַעֲיָקָא מִשְׁמַע אָמַר אֲבִי בְּטֵל

שתי

ומדברנן הוה גט דכיון שקלת דומה לדברים שצלב לא
 עמ עליה ואשה דמשמע פשט הלכה דלא הו צבול וי"ו
 "י" כי דברים שצלב אינן דברים אפי' היכא דקי"ל שגא
 וי"ו וי"ו אמות עד שיאמר רוצה אני דגט ודכפרה וי"ו
 ו מעלמנו: **והאמר** רבה בר אביו א"ר ששת ואמר
 הוה גט נחמו רב נחמן מצביר לו בר שט: **מבוי**
 תות (דף כד.) גרסי' איפכא מצבולת היא מצבולת חי אפ
 סתם סתם כדחא דהתם פריך מינה אדריש לקיש דלמר הנו
 אפשי צה דבריו קיימים מאי לאו דבריו קיימים והדרי
 ה דבריו קיימים אחי שפיר והא דלא מקשה מאי אפשי צ
 וינו משום דהו לשון הפקר כדמערך כדבריות לרש לקוש
 יק דצבול מעיקרא משמע מדקמי צבולה היא אינה מתנה
 מחזיק צה זכה אכל דלמאקרא לשמונה הוה הוה
 ולכן לא דמי כלוס¹⁷ והא דמאקרא שתי משומה משמע ו
 הטוב לו דטוב לו שיצטבל הגט וטוב לו שלא יצטבל
 ומהר הגט לחול דלמרינן בשלמא חי אימאר איפכא התק

לב.

השולח. גט שנתתי לך במלך הוא. ^א לרבי דלמך ^ב בטלו ^ג מוטלו
נקט הגיע בשליח אורחא דמלתא דלא מותר לטעול
ורגיל הוא לטעול אבל בפני צ"ד שלא בפני השליח אסור לטעול
מדדבנן משום תקנת ר"ג ועוד נקט הגיע בשליח דהשתא אין צריך
צית דין אי נמי היא גופה אתא
לחשמועי' דלא אמרינן לנעורה קא
מייכין כדאמרינן בגמרא ולא לומר
דדוקא צ"ה האי גוונא בטל:

וְלֹא אִמְרִינָה לְעֵדוּתָהּ כֹּה מִיבְרִיחַ.
וְאִתּוֹ¹ פְּשִׁיעָה שֶׁהוּא בָטֵל הַיָּאֵךְ
הִיא לָנוּ לֹמֵר שֶׁאִינוּ בָטֵל וְהוּא עֹמֵד
וְאוֹתוֹ² יוֹלֵד דְּהוּא אִמְנָא כִּיּוֹן שֶׁאִינוּ

וי' שליוח ואמר לו גם
 הרי זה בטל קידם
 אצלה שליוח ואמר
 טל הוא הרי זה בטל
 שוב אינו יכול לבטלו
 ד"ד⁽⁶⁾ ממקום אחר
 ליאל הזקן שלא יהו
 ולם: גמ' הגיעו לא
 ממילא ולא אמרינן
 יין או ששלה אחריו
 לא אלימא שליחותיה
 נמא דלכטליה קמ"ל
 למה לי מהו דתימא
 ה קא מיכוין ה"מ
 ודאי לצעורה קא
 אצלה שליוח למה
 א דלא טרח אדעתא
 לא איכפת ליה כי
 א מיכוין קמ"ל אם
 יכול לבטלו פשיטא
 יהיה מעיקרא לבטולי
 לתא למפרע דבטולי
 ל הוא אי איפשי בו
 א אינו גם לא אמר
 שנא דלכטיל משמע
 יבו אמר רב ששת
 אבוב "מקבל מתנה
 מתנה לידו מתנה
 ל אי איפשי בה
 טלח היא אינה
 אמר אביי בטל

שתי עשאות כדברים שכלל ואין להקשות
 ת דומה לדברים שכלל לא חשיבא עקירת דבר מן המורה ועדיפא
 הלכה דלא הו צטול וז"ע כי שמא צטול שלא צב"ד אינו מועיל
 ים אפי' היכא דקי"ל שנאנס מלפרסם כמו שרואה להוכיח צפ"ב
 וזה אני דגט ודכפרה ^א ולא מהני דברים שכלל להיות דברים אלא
 איבא א"ר ששת ואמרי לה רבה בר אבוח בוי' ולי"ג רבה דר
 ירו של רב שסט: **מבטלות** היא תיבטל אפשי בה א"ר
 גוטשל רב יצטל אי אפשי ית דבריו קיימים בטלה היא אינה
 ינה אדריש לקיש דלמך הנותן מתנה לחברו ואמר הלה אי אפשי בה
 לאו דבריו קיימים והדרה למרה ^י ומיהו לספרים ^ה דגרסי התם
 א דלא מקשה מאי אפשי בה כמו שמקשה אבטלה ^י משום שפוט
 מתוך כבירותו לרש לקיש ומיהו גירסא זו אינה ברוב ספרים וז"י
 קתני בטלה היא אינה מתנה לא אמר כלום דאי יצטל משמע להבא
 מעיקרא משמע הרי הוא כאומר על כל מתנות שאדם נותן לחברו
 קאמר שתי לשונות משמע ולישנא דמהני בה קאמר לאו דמהני דבריו
 גט וטוב לו שלא יצטל המתנה והא דמשמע צריש פ' האומנים
 נא אי איתמר איפכא התקבל לי גיטי ואשקך אמרה בלא לי גיטי
 והוא

עין משפט
נר מצוה

א מ״י פ״ו מהל' גירושין הלכה טו
[והלכה יא'] סגמ עשין ג
טוש״ע חרמ״ע ש״י קמא
סע׳ ינו:
ב ב מ״י שם טוש״ע שם
סע׳ ט:
ג ג מ״י שם טוש״ע שם
סע׳ טב:
ד ד מ״י שם הלכ״ב
[והלכ״ב] טוש״ע שם
סע׳ טג:
ה ה מ״י פ״ד מהל' זמיה
הלכ״ב סגמ עשין פב
טוש״ע חרמ״ע ש״י רמה
סע׳ י וזהב״ה ווע״ש:

מוסף תוספות

א. לר' דאמר דא
ניקטו אבנו מבטלי צוח
בטלו והגיע ביניהם צוח
ה'ל'ס' ב. נמי.
ה'ל'ס' ג. שלא בפני
השליח והואש. רשב'א.
ד. מה צוח להשמיטנו
זה. מוס' ה'ל'ס' ט.
ה. שהוא מבטלי. מוס'
ה'ל'ס' ו. אפי' שי עדים
א"א. מוס' ה'ל'ס' ז.
ח. נתנו לה נחשוש
מיהא אפסלם לנו הכהונה
בטנו וא' פסטה ד'ר'
וקובילא קידושין משא
זאת צריכה נט מנח
רשב'א. ח. לילך אליה.
ט. מוס' ה'ל'ס' ט. לא הוצי
ממילא דיהיה משל צורה
ושלית אצ"ה נפטרה ל'
ר' עיי' מוס' ה'ל'ס' זכרין
שנתמיה' לו. לו גילוי
ודעתו. מוס' ה'ל'ס'
ז. שהוא מוס' היה יכול
לפרשם. וכיון דלא
פירשם. מוס' ה'ל'ס'
ז. כדי לגלות דברים
שבבלו ונאנס ולא היה
יכול. מוס' ה'ל'ס'
ח. אלא אצ"ה דרבי'
אשנו בלבד דעת אחרת אין
אנו תולכים אחרי דבריהם
שבבלו. מוס' ה'ל'ס'
ח. וא"א לגרס אבא כי
היה דאמר בטל
מעיקרא משמע. פ' ולכן
בטלה היה דבריו קידוש
שהרי בטלה היה קודם
לכן, אבל אי גרסי' לא אמר
היה היכי דרבי מעיקרא
משמע. מוס' ה'ל'ס'
ט. כלומר, והיאן
אמרת דכל המחזיק בה
אמר וכו' וכיון דרבי
לישנא דבריו קימין
משמע דבני אב אפשי
גרסי תתם דבריו קיימין.
ונטו לקימין. טז. ודבר
ה'ל'ס' לקשה למיהא
אבא כי דליבטל משמע,
לא היה יכול לתקן ד'
אפשי. מוס' ה'ל'ס'
ז. דאמר שבאנת לירו
אינו נאמן לומר שלא
קבלה מעיקרא כדי לזכות
בדבריו קיימין. ו' מוס'
דבריו קיימין. מוס' ה'ל'ס'.